

[Finansministeren.]

disse betalinger beslagnagt en ikke ringe del af vore dollarbeholdninger, samtidig med at gælden til den europæiske betalingsunion er betydelig. Til gengæld er forhåbentlig bytteforholdet til den tid i bedring, og tilpasningen af forbrug og investering til samfundets realindtægt skulle være længere fremskreden end nu. Men det vil alligevel ses, at vi i 1952 må regne med at blive stillet overfor meget betydelige økonomiske problemer, så meget mere som Marshall-hjælpen jo nu er for nedadgående.

Jeg skal ikke gå nærmere ind på dette, for der kan ske meget, inden dette år er omme; men de antydninger, jeg har givet, viser, at selvom der ikke skulle indtræffe uventede begivenheder, vil der være al mulig grund for regering og rigsdag til at beskæftige sig med det næste kalenderårs problemer, inden dette kalenderår begynder.

Disse ting kommer vi da til at vende tilbage til i den rigsdagssamling, der begynder til oktober. Der er så meget mere grund til at tage finanspolitikken op i denne større sammenhæng, som flertallet af de skatter og andre foranstaltninger, vi har indført ved denne samlings to store økonomiske forlig, udløber til næste forår. Det samme gælder iøvrigt de store overenskomster mellem arbejdere og arbejdsgivere, som jo også er et vigtigt led i vort økonomiske system.

Jeg skal ikke her foregribe den debat, som vi skal føre, når det næste års problemer skal tages op. Det gælder om at have så mange erfaringer som muligt, og det vil være regeringens opgave nøje at følge udviklingen i de kommende måneder, for at debatten kan foregå på et så solidt grundlag som muligt.

Jeg vil slutte med at pege på, at trods vore vanskeligheder har det danske samfund to store reserver, nemlig vort erhvervslivs produktionssevne og befolkningens som helhed høje levestandard. Lykkeligvis har vore vanskeligheder ikke hidtil berørt beskæftigelsen, der stadig — ligesom i de seneste år — er usædvanlig stor. Alt tyder på, at der også i den kommende tid vil være god efterspørgsel efter vore produkter fra den øvrige verden, og selvom der kan komme vanskeligheder i visse fag, bl. a. på grund af råstofmangel, er der sikkert som helhed

også grund til at regne med en god beskæftigelse i den nærmeste fremtid; det er naturligvis en uvurderlig fordel både for arbejderne og for samfundet, og jo bedre vi kan udnytte alle vore produktive hjulpekilder, des mindre bliver den forbrugsnedgang, som er nødvendig.

De betragtninger, jeg her har anstillet, har haft vort betalingsbalanceproblem som centrum. Det er dette problem, der brænder mest på, fordi vi ikke kan blive ved at leve på udenlandsk kapitaltilførsel, men det kan ikke nægtes, at hvis den internationale spænding og dermed oprustningen fortsætter, vil efterhånden selve inflationen komme mere i forgrunden her og i andre lande.

Det er ikke lykkedes i denne rigsdagssamling at blive enig om den almindelige, omfattende og samtidige indtægtsbegrænsning i alle de vigtigste samfundsgrupper, hvormed inflationen alene kan bremses, men det er regeringens overbevisning, at det danske samfund ikke i det lange løb slipper for at tage dette problem op til alvorlig overvejelse.

Jeg skal hermed anbefale forslaget om tillægsbevillingslov til endelig vedtagelse i det høje ting.

H. C. Hansen: Selve forslaget til tillægsbevillingslov skal jeg ikke gøre mange bemærkninger om, eller rettere, om dette lovforslag skal jeg ikke udtale mig. Jeg skal blot sige, at vi naturligvis vil stemme for lovforslaget. Jeg henviser til de oplysninger om dets indhold, som er givet dels af den højtærede finansminister, dels af finansudvalgets ordfører under anden behandling.

Jeg tror, det uden overdrivelse kan siges, at denne regering har fået fair play i den rigsdagssamling, der nu lakker mod afslutningen. De fire gamle partier i denne sal har forhandlet sig tilrette om to store økonomiske forlig med indgribende virkninger for befolkningen. Socialdemokratiet har medvirket, fordi vi ikke ville stå passive udenfor i en situation, hvor landets økonomiske stilling indlysende bød os at foretage hårde indgreb. Vi har taget vort medansvar på de økonomiske felter, således som vi har gjort det på det forsvarspolitiske område. Når den højtærede finansminister nu på møder rundt i landet beklager sig over,